

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. F. Bartolomaei Salvii Ordinis F. Minorum de
Obseruantia, Lvx Animæ Ad perfectionem anhelantis ;
Opvscvlvm Insigniter pium, et perfectionis studiosis
neceßarium**

Cambi, Bartolomeo

Coloniae, 1606

Modus eluendi maculam inquietudinis & impatientiæ cordis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50816](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50816)

uina permissione tibi accidere possint, de manu Domini suscipias.

Anima enim quæ magnum in via DEI profectum fecit, est sui ipsius Domina, & non aliter diuina ope suffulta, in omnibus euentibus, casibusque aduersis immota manet, ac scopuli marini, qui nullis oceani sæuientis fluctibus, cædunt: aut anosa quercus, quæ nullis ventorum flatibus commouentur.

Modus maculam inquietudinis & impatientia cordis eluendi.

PRIMVS est, Considerare, infig- *Bona probis*
 nem fructum atque ingentia bona, & *improbis*
 quæ ex impatientia mortificatione *communis*
 relaturus es: Quod ut paulò expli- *que sint.*
 catus fiat, notandum est: Bona quæ-
 dam esse bonis & malis communia;
 ut sunt diuitiæ, sanitas, cæteraque
 bona temporalia, & trāsitoria: quæ *Bona probis*
 dam bonis duntaxat propria, in qui- *propria.*
 bus improbi nullam omnino par-
 tem habent, ut sunt tranquillitas &
 pax mentis; dominiū absolutum in

omnia bona Temporalia, ne quicquam eis noceant: victoria passio-
nem: & spiritus libertas, sicut ait

Proverb. 12. Sapiens. Non contristabit iustum, quicquid ei acciderit, impij autem replebuntur

malo Hæc improbi nulla ratione habent, qui quot passionibus laborant, quot concitatos animi motus sentiunt, tot perturbationibus vexantur. Ad hæc bonis secreta quædam dona à benignissimo ipsorum Parente IESU Christo, quem medullitus amant, conferuntur, tam dulcia, tam suauia, tamque gustatui iucunda, ut nemo sciat qui accepit, & nisi per experientiam in seipso didicerit, quid dicam intellecturus minimè sit.

*Fauores
bonorum.*

1. Cor. 2.

Dona hæc insignia, de quibus loquimur, S. Paulus, licet subobscurè, intellexit, quando ait: *Sapientiam autem loquimur inter perfectos: sapientiam verò non huius seculi, neque principum huius seculi qui destruuntur: sed loquimur Dei sapientiam in mysterio, quæ abscondita est.* Et alibi cum dicit: *Sapientibus & insipientibus debitor sum.*

Rom. 1.

Deni-

PARS PRIMA. 81

Denique vt vno verbo absoluam: hi bonorum fauores per vniuersam sacram scripturam varijs verborum inuolucris velantur, & sub pretiosissimis & pulcherrimis mysticorum sensuum, & allego- riarum, margaritis latitant.

SECUNDVS modus est. Omni tempore, quoad fieri potest, animo iucundo & læto esse: *Animus gaudens etatem floridã facit: Spiritus tristis excitat ossa.* Hinc S. Pater noster Franciscus adhortabatur Fratres suos, vt semper in IESV Christo gauderent.

*Prover. 17.
Quid iuuet
letitia cordis.*

Quod vt fiat, necessariũ est, magnam sibi in tribulationibus & perturbationibus vim facere, seque ad sanctam lætitiã cogere: vnde Ecclesiasticus. *Deprime cor tuum, & suscipe.* *Eccles. 2.*

TERTIVS modus est: Expendere secum eximiam illam promissionem, qua mundis & quietis corde pollicitus est; eos Dei filios nuncupandos esse: cum ait: *Beati pacifici, Matt. 5. quoniam filij Dei vocabuntur.* Hæc

D 5 namq;

82. **SPECVLVM ANIMAE**
Pacifici cordis beati sicut. namque sola Consideratio, quod homo propter pacem cordis Dei filius connumerandus sit, hanc maculam efficaciter eluere poterit.

*De suiipsius quaestione,
Macula VIII.*

CAPVT IX.

Ephes. 5. Natura malitia occulta. **N**EMO unquam carnem suam odio habuit. Vna ferè omnium præcipua, & maxima est labes propriae quaestitionis, quandoquidè homo, quamuis in diuino seruitio sibi videatur omnia propter amorem Dei agere: nihilominus habet in seipso latens, secretum quoddam vitium siue propensionem naturæ ad sui quaestitionem: qua fit vt sæpè sub eo prætextu quod Dei honorem spectet, seipsum quærat: quare nisi Dei seruus curam omnem adhibeat, ad vitium hoc radicatus excindendum, & maculam hanc funditus perpurgandam, in sancto perfectionis itinere, maxima damna atque detrimenta sentiet.

Amores duo seruilis. Est autem hic amor, adeò insitus & innatus naturæ nostræ, & magna arte